

תת"ע 9519/10/20 - מדינת ישראל נגד חיים משה בהר

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 9519-10-20 מדינת ישראל נ' בהר
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חיים משה בהר

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 10.5.20, הזמנה לדין בגין אי ציות להוראת שוטר במדים (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 23(א)(1) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: " זה היה קורקינט חשמלי. אני בכלל עובד בחברת גילוי אש. יש לי רכב צמוד. הלכתי להביא את הקורקינט לאוטו, בגלל שהחניה רחוקה, הקורקינט שבור, נסעתי עליו רק 5 מטר פתאום הניידת הגיעה מולי במהירות, נדבקתי לצד מהפחד והמשכתי בנסיעה ועצרתי כדי לראות מי עשה את זה ואז ראיתי שזה ניידת. השוטר לא הורה לי לעצור".

ביום 24.12.20, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ר רביב כהן זדה, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים: ת/1 - דו"ח הזמנה לדין, ת/2 - דו"ח פעולה, ת/3 - דו"ח מעצר, ת/4 - מזכר, ת/5 - סרטון מצלמת גוף.

כמו כן, הוגש מכתב ששלח הנאשם אל משטרת ישראל, שסומן ת/6.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד, שכן עדת ההגנה מטעמו, הצהירה כי אין לה כל מידע לגבי האירוע, למעט מה שסיפר לה הנאשם.

פרשת התביעה

כעולה מ-2/ת, הרי שביום 10.5.20, בשעה 13:17 לערך, נהג העד בניידת משטרה בחולון, ברחוב אלופי צה"ל למזרח ובהגיעו בסמוך לבית מספר 5, הבחין העד בנאשם כשהוא רוכב על גלגיוע חשמלי, הלבוש בחולצה לבנה ומכנסיים בצבע בורדו, כשהוא נוסע על הכביש, בניגוד לכיוון התנועה וללא קסדה לראשו. העד האט, צפר והורה לנאשם לעצור. הנאשם יצר קשר עין עם העד, אך המשיך בנסיעה. העד ביצע פנית פרסה בצומת עם שדרות ירושלים ושב והבחין בנאשם, בסמוך לבית מספר 35 ברחוב אלופי צה"ל, כשהוא ממשיך בנסיעה על הכביש בניגוד לכיוון התנועה ובהמשך, בצומת עם הרחובות גולדה מאיר ודוד אלעזר, הבחין בו כשהוא נוסע על לגבי מעבר החציה במקום ועולה על אי התנועה הבנוי. בשלב זה, פנה העד שמאלה, נעצר מול הנאשם וקרא לו לעצור. הנאשם הסתובב והחל לברוח בנסיעה, עד שהעד השיג אותו במרחק של מספר מטרים, תפס בחולצתו והנאשם נפל.

לדברי העד, הנאשם אמר לו כי ברח כיוון שלא רצה לקבל דו"ח על העדר קסדה.

העד הוסיף בעדותו, כי הורה לנאשם לעצור פעמיים וכי זה נסע כברת דרך ארוכה יותר מ-5 מטרים, כפי שטען.

העד נחקר והשיב כי הורה לנאשם לעצור וכי תפס אותו בחולצתו והנאשם נפל וזאת לאחר שרכב מרחוב אלופי צה"ל ועד הצומת בה נעצר לבסוף.

לבקשת התובעת, הוזנה הנאשם כי בסמכות בית המשפט להרשיע אותו בביצוע עבירות נוספות, כאמור בסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי.

גרסת הנאשם

הנאשם התבקש על יד חברתו לאסוף את הגלגיוע שלה מבית חברתה שברחוב אלופי צה"ל, הגיע למקום וחנה את רכבו במרחק של 2 צמתים מהמקום, אסף את הגלגיוע, החל ללכת איתו ואז החליט לנסוע עליו, בניגוד לכיוון התנועה ובצמוד לכלי הרכב החונים, במהירות של עד 15 קמ"ש. לפתע, הגיע מולו רכב ונעצר בפתאומיות, אך הוא לא הבין כי מדובר בניידת משטרה והמשיך בנסיעה. לגרסתו, העד לא קרא לו ולא צפר לו. הנאשם ירד מהגלגיוע, המשיך ללכת לכיוון רכבו החונה, שב לנסוע על הגלגיוע ואז העד רץ אליו והוא פגע במדרכה ונפל.

הנאשם טען כי מדובר היה באי הבנה וכי לא הבין כי הוא בורח משוטר, שכן לא ראה כי מדובר בניידת משטרה.

בחקירתו הנגדית, אישר הנאשם כי לבש אותו יום חולצה לבנה ומכנסיים בצבע בורדו וכי נסע על הגלגיוע בניגוד לכיוון התנועה וללא קסדה לראשו.

הנאשם הכחיש כי העד סימן לו לעצור וכי נוצר ביניהם קשר עין.

הנאשם נשאל לגבי הגרסה ב-6/ת והשיב כי רק אחרי שהניידת נעצרה מולו, הבין כי מדובר בניידת וכי לא הספיק לעצור כיוון שהניידת באה במהירות.

הנאשם נשאל והשיב כי העד לא רץ אחריו, אלא קפץ עליו וגרם לו ליפול ולפגוע במדרכה.

התובעת עימתה את הנאשם עם מה שכתב ב-6/ת, לעומת הסרטון, ת/5, בנוגע לטענתו כי לא אמר שלא רצה לקבל דו"ח, בעוד שבסרטון הוא נשמע אומר זאת בצורה ברורה והנאשם השיב כי זה רק חלק ממה שהעד אמר לו.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

עמדת הפסיקה בהקשר לעבירה של אי ציות להוראת שוטר במדים הנה, כי גם אם לא הבחין נהג באות או לא שמע הוראה של שוטר, אך יכול היה לעשות כן אם היה שם ליבו למתרחש בדרך, הרי שהעבירה נעברה (ראה ע"פ 77/61 צורבל נ' היועמ"ש, מפי כבוד הש' אגרנט).

בתיק שבפני, אין מחלוקת בין הצדדים, כי העד נסע מול הנאשם, בניידת משטרה ובנוסף, מסר העד כי הורה לנאשם לעצור, תוך שימוש באמצעים.

הנאשם הכחיש כי העד סימן לו לעצור, אך עדותו של העד עשתה עלי רושם אמין ולאור עמדת הפסיקה, גם אם הייתי מקבלת גרסת הנאשם לפיה לא שמע את קריאת העד לעצור והגיב לה, הרי על מנת להרשיעו, די בכך **שיכול** היה לשמוע את קריאת השוטר.

מעבר לכך, אני מקבלת את גרסת המאשימה, לפיה הנאשם הבחין בעד ויצר עמו קשר עין וגרסת הנאשם לפיה, לא הבין כי הרכב שנסע מולו ועצר הוא ניידת משטרה, אינה סבירה וזאת בלשון המעטה.

מעבר לאמור, בת/6, ציין הנאשם, כי כאשר פגש בעד בפעם השנייה " **אני נבהלתי כי בכלל לאש מתי לב שהוא מגיע והראש שלי עוד היה עסוק בסיטואציה הקודמת אז נבהלתי ובאינסטינקט גרוע ניסיתי לברוח...**". מדברים אלה אנו למדים כי גם כאשר היה ברור לנאשם שעסקין בשוטר, הוא ניסה עדיין למלט עצמו מן הדין.

הנאשם לא נתן כל הסבר לכך שחנה, לכאורה, את רכבו במרחק של שני צמתים מהמקום ונאלץ לנסוע לעבר רכבו, שכן, אם הגיע רק על מנת לאסוף את הגלגינוע של חברתו, מדוע לא חנה בסמוך לבניין עצמו?

הנאשם טען במכתבו כי עד התביעה רשם בדו"ח דברים שלא נאמרו על ידיו, אך על פי ת/5, מצאתי כי יש לדחות את טענתו, כעולה מחקירתו הנגדית ויש לכך השלכה גם על אמינות כלל גרסתו של הנאשם.

לאור כל המפורט לעיל, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה של אי ציות לאות של שוטר במדים, כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

כמו כן, מגרסת הנאשם עצמו, עולה כי עבר עבירות נוספות באותו אירוע - נהיגה בניגוד לכיוון התנועה, בניגוד לתקנה 37 לתקנות התעבורה ואי חבישת קסדה, בניגוד לתקנה 122ב(ב) לתקנות התעבורה ולאחר שהוזהר כדין, אני מרשיעה אותו גם בעבירות אלה.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ח שבט תשפ"א, 31 ינואר 2021, במעמד הצדדים